

Ens vam trobar a la cruïlla de la Rambla. Ell duia una gorra amb visera, la bufanda a l'estil palestí, un abric passat de moda i uns pantalons de vellut. *"Hola, què tal? Com estàs?"*

La passejada va ser llarga i bastant silenciosa. Hi havia molt de trànsit i la gent anava d'un lloc a l'altre molt accelerada. Totes les botigues estaven obertes i ben il·luminades. Miràvem, comentaven, era agradable, si bé, potser una mica tens. Ell observava especialment els infants i la gent gran.

Finalment vam entrar en una cafeteria. Asseguts un davant de l'altre ens van mirar fixament. Ens agrada mirar-nos als ulls. No sé, sembla que són la porta de l'ànima. Jo per dintre estava emocionat. Tot tan normal, tan natural..... i Ell estava mirant-me com si m'hagués vist tota la vida.

"Què vols de mi, Jesús?" Em surt del més profund del cor fer-li aquesta pregunta. No l'havia preparada per aquesta tarda. Però feia tan de temps que em voltava pel cap!

Segueix la mirada, i entenc que m'estima. No m'ho diu. Ni una sola paraula. Tot Ell és aquesta donació que en diem amor.

"Puc demanar-te una cosa?"

"I tant! El que vulguis!!"

Són moments tan especials aquests quan el Senyor et demana. Normalment sempre demanem nosaltres. I està bé. Ell mateix ens ho diu que ho fem i amb molta fe. Però ara és Ell qui demana. Sigui el que sigui d'entrada ja és seu.

"Podries obrir-me més espai a dintre teu? Saps, sempre estàs capficat en tu mateix. El centre de la teva ment, del teu cor i del que fas, no creus que està massa centrat en el teu jo?"

Si vols, m'agradaria ampliar el meu espai en el teu interior. Em fa il·lusió que em deixis estar-hi, que em tinguis confiança, que pensis en Mi i en el meu projecte, que els infants, els vells, els malalts, els oprimits, que són els que més estimo, siguin també els que més estimis.

Podries, obrir-me més espai, a dintre teu, si us plau?" T'asseguro que si et perds en Mi et retrobaràs. Deixa'm ser una mica més tu, i sigues una mica més jo. Nadal avui és això. Vols?"

Tanco els ulls emocionat. Sé que aquesta proposta l'estava esperant. Te tota la raó. Sempre estic amb el meu jo. Cal desplaçar-me cap a la perifèria. Em sento mogut a traspassar-li el centre.

Obro el ulls..... I ja no hi és... Com aquells d'Emaús ha desaparegut.... Sento que ha entrat dins meu. I amb Ell tot i tots els que estima.

Quan intento aixecar-me per anar a pagar la consumició és quan em desperto.

M'havia quedat adormit fent una estona de pregària. I em dic a mi mateix:

realment només ha estat un somni de Nadal?

Jesús Renau sj